

[Kristen Amby.]

som vi vedtog i Foraaret, og ikke i den samlede Lov angaaende Støtte til Boligbyggeriet.

Som det allerede blev sagt fra forskellig Side, ogsaa fra os under første Behandling, var man fra alle Sider enig om, at en udvidet Støtte til Boligbyggeriet i disse Tider var paakrævet. De kyndige og ogsaa de politiske Kræfter havde stillet det Maal i Udsigt at skabe Boliger, der kunde udlejes til en Pris, der ikke laa over Huslejen før Krigens Udbrud i 1939. Af mange Grunde ønsker jeg at anerkende, at man havde stillet sig et saa rationelt Maal. Det falder i Traad med de Betragtninger, jeg altid angaaende Prisproblemet har gjort gældende, at man saa langt, som det overhovedet var muligt — og saa maatte man gribe til de nødvendige Foranstaltninger for at naa Maalet —, skulde tilstræbe at holde Prisen nede paa de livsvigtige Goder, og herunder hører jo da ogsaa Boligen i høj Grad. Det falder da ogsaa i Traad med, at man med det samme vedtog Bestemmelser, hvorefter Huslejen i allerede eksisterende Boliger ikke skal kunne stige.

Om dette Maal nu bliver naaet ved den Lovgivning, vi i Vinter gennemførte og altsaa ogsaa nu ved dette Forslag tilstræber, er en anden Side af Sagen. Jeg tror i hvert Fald, at man naar det i stor Udstrækning med den Rentelettelse, Ministeren havde allerede i sit oprindelige Forslag, og som bliver forstærket ved de foreslaaede Ændringer og især ved de Ændringsforslag, der er kommet ind, efter at det var ganske klart, at det høje Byggeri i Byerne væsentlig skal være et sparsommeligt Byggeri uden derfor at være Slum-Byggeri. Det skal ikke være umoderne og daarligt i sig selv, naturligvis, eller et Byggeri af samme Karakter som det, det offentlige iværksatte under den sidste Krig i Form af Træbarakker og lignende. Det skal være ordentligt og godt, men et saa billigt Byggeri, som Omstændighederne nu tillader. Hvis man holder sig det for Øje, saa tror jeg, at Bestemmelserne om Rente- og Skattelettelse o. s. v. næsten vil kunne bringe os til det Mål, man har sat sig: ogsaa for saadanne Bygninger at holde Huslejen nede.

Det bliver imidlertid kun den ene Side af Sagen. Det er kun, fordi man er klar over, at det er nødvendigt, at der til en Del af Befolkningen, her er det altsaa den daarligst stillede, skaffes Boliger til en overkommelig Pris, at man griber til at bygge saaledes, det saakaldte skræbete Byggeri. Der er jo ingen Tvivl om, at der er udbredt Forstaaelse for,

selv om man ikke kan sige, at der er almindelig Enighed om, at det egentlig ikke er det Byggeri, man ønsker i Fremtiden. Jeg kan kun være glad over, at det nu ganske aabenbart er saaledes, i hvert Fald i Rigsdagen, at der er almindelig Vilje til i den Udstrækning, det overhovedet er muligt, at lægge Byggeriet saaledes til Rette, at ogsaa almindelige Mennesker kan faa deres eget Hus, Rækkehus eller Parcelhus, at bo i. Det er ogsaa understreget i de Ændringer, her er foreslaaet, for saa vidt som dette Byggeri faar en yderligere Favør forud for alt andet Byggeri, baade ved Rentenedsættelse og paa anden Vis. Samtidig kan jeg ogsaa kun være taknemmelig over, at Ministeren baade med Hensyn til Beløbene og ogsaa ved Udvidelsen med Hensyn til Børneantallet har givet en yderligere Støtte befolkningspolitisk, om jeg saa maa sige, til de Familier, der med Børn flytter ud i Rækkehus. Det er jo ganske klart efter de Ændringsforslag, der er stillet — det var allerede saadan efter Ministerens Forslag, men det er yderligere udbygget i det Ændringsforslag, der er stillet under Nr. 12 til § 24 —, at der nu ogsaa for Familier med tre Børn ydes en større Lettelse i Rækkehuse, og jeg kan ogsaa være glad over, at der i de Tider, hvori vi lever, ydes større Støtte til enligt stillede, selv om den paagældende kun maatte have to Børn.

Imidlertid er det jo klart nok, at selv om man altsaa er gaaet saa langt, som man, om jeg saa maa sige, inden for de bestaaende Rammer har kunnet gaa, og har vist det ønskværdige Byggeri, altsaa det lave Byggeri, alt muligt Hensyn og har ydet det en ret vidtgaaende Støtte og ogsaa det billige Byggeri en særlig Støtte i denne Tid, saa er der ingen Mulighed for virkelig Fart, endsige Planmæssighed i Byggeriet for Fremtiden, saa Hævebyggeriet virkelig bliver taget rationelt op under de Rammer, vi nu har. Jeg skal ikke trætte Tinget med at gentage de Grunde, der baade herfra og andetsteds ofte er fremført.

At der her er Problemer, fremgaar jo af, at Udvalget er blevet enig om, at man virkelig skal undersøge Spørgsmaalet. Men naar det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen deraf tager Anledning til at sige, som han nys sagde, at han kan kun være taknemmelig over, at nu er det konservative Parti, de konservative Medlemmer af Udvalget — og den konservative Rigsdagsgruppe staar jo bag ved dem — klar over, at Byggeindustrien skal socialiseres, saa maa jeg for det første gøre den ganske alvorlige Bemærkning: Er det Meningen, at det ærede